Sortir

Per DavidG el dv., 24/01/2020 - 20:09

En determinades circumstàncies un sofà pot ser un objecte perillós. Un sofà ens aclofa, ens enfonsa i desvetlla en nosaltres el desig d'envoltar-nos pel màxim de superfície flonja. Com si retornéssim al sí matern, quan seiem en un sofà el nostre inconscient s'asseu al tron d'aquest rei interior que anomenem "ego", l'astre rei d'un univers esquifit. L'acció inversa a asseure's a un sofà és la de sortir. Sortir per anar més enllà de la nostra comoditat, dels nostres prejudicis, del nostre sistema de fílies i fòbies...

Per això, disposar-se a pregar té més a veure amb un "sortir" que no amb un "aclofar-se". Quan ens instal·lem estem dient corporalment que ha de ser el Senyor el que vingui a nosaltres. Estem esperant que ell ens vingui a buscar on som i resolgui el reguitzell de qüestions pendents de la nostra vida personal. Déu seria el lampista que truquem a qualsevol hora del dia o de la nit, inclosos els caps de setmana. No seria jo que surto a l'encontre sinó que voldria que Ell vingués a domicili a reparar-me. Si la nostra pregària té alguna cosa d'això, ¿ens sorprendria que predominés en mi una sensació d'aridesa car Ell no respon a les meves demandes?

Pregar s'assembla a sortir. Aquest sortir pot ser tan literal com ara posar-me a caminar fora de l'espai habitual. Posant-me en moviment amb la intenció de pregar manifesto que surto a buscar el que desitjo: trobar-me'l. Es cert que a fora és ple d'estímuls que reclamen l'atenció: llums, rostres, sons, crits... Però si mantinc la meva intenció ferma, el meu pas no s'aturarà, ni la meva ment divagarà instal·lat al sofà, com si fos davant la pantalla prement compulsivament el comandament a distància.

Quan preguis, surt, amb un guió que meni a Déu. Pot ser recitar el rosari o una pregària apresa, pot ser cantant una tornada repetidament, pot ser repassant els noms dels qui vols ajudar amb la teva pregària.

Amb l'actitud de sortir incorporada, fins i tots els paralítics podrien anar a l'encontre del Senyor.